

Рада заслонена подъ стрѣхата чакаше нетърпѣливо. Мишяхъ едва ли не двѣ минути, но неи се сторихъ цѣли часове. При другото, притуряше се страхътъ да не би нѣкой да излѣзе изъ градината и да ѝ види тукъ самичка, и въ толкова разстроено състояние...

Тя пѣшкеше отъ мъчение.

Въ тоя мигъ зададе се едно момиченце съ вързопъ въ рѣка.

Слѣпецътъ бѣше турилъ тамъ единъ фесъ, едно дълго сѣтре и панталони, отъ сивъ шаякъ. Тия нѣще прѣди двѣ три минути бѣхъ на него отгорѣ.

Добрата му душа бѣше прѣдвидѣла още двѣ работи, които Рада въ смущението си бѣ забравила: тамъ бѣше прибавена и една пита хлѣбъ, и стотина гроша, турени въ единъ отъ джебоветъ.

Но Рада нито поглѣднѣ въ вързоба; тя го пое отъ момичето и тиришката се захти на сѣверъ, прѣзъ бостанитъ.

— Боже мой, Боже мой! казваше си тя горчиво, той не иска да ме види вече! какво му съмъ сгрѣшила? .. А азъ го обичамъ...

Както казахме, кървътъ бѣше пустъ, — отъ българитъ никой не смѣше да излѣзе по-нататкъ отъ града: само едни башибозуци се мѣркахъ тамо... а за една дѣвойка, още самъ, опасността бѣше още по-грозна и страшна.

Но Рада нито мисли за това.

Великата любовъ има само едно велико мѣрило: самопожертвованието.

XI.

Башибозукъ.

Скритъ въ пустата воденица. Огняновъ чакаше появяванието на нѣкой приятель, или поне на самата Марийка.

Тая зарѣзана и полусрутена воденица стоеше усамотена на най горния край на дола не далеко отъ гърмящия скокъ и отъ веж нататкъ нѣмаше вече друга зграда.